

Mireasa și taina lui Dumnezeu

Marti, 9 mai 2006

Donald K. Short

A venit timpul ca adventiștii să înțeleagă că restaurarea și curățirea "adevăratului cort" nu este doar o "doctrină" ridiculizată de creștinismul evanghelic, și pusă la îndoială de generația prezentă de adventiști. Din contră, ea este o experiență vie și vitală a rămășiței, care are o legătură clară cu istoria denominațională prezentă și iminentul final al acestei istorii. Experiența Miresei lui Hristos va fi diferită de experiența oricărei alte generații. Chiar dacă de-a lungul istoriei au existat numeroase neînțelegeri în experiența poporului lui Dumnezeu, și unele cu voia Sa, totuși această situație trebuie să se schimbe, ca evanghelia să-și îndeplinească mandatul. Trebuie înțeleasă așa cum este, "puterea lui Dumnezeu pentru mântuire" din păcat. Adevărul despre caracterul lui Dumnezeu trebuie descoperit în slava lui finală, care va lumina pământul. Păcatul va fi recunoscut după moartea pe care o conține. Va veni momentul când "nu va mai fi timp," îndoiala și nesiguranța vor înceta, căci a sosit sfârșitul păcatului. Biserica va înțelege adevărul și va aprecia că noul legământ este atât de vital, încât Creatorul trebuie să fie implicat personal. El a venit "în această lume ca cei ce nu văd, să vadă," iar a "vedea" înseamnă a "cunoaște" (Ioan 9,39).

Interesul suprem al lui Isus, Marele nostru Preot, este să câștige inima Miresei Sale, lucru care va încheia ispășirea. Reticența de a-L accepta pe Mirele ei divin este rezultatul imaturității ei. Capriciile și flirtul cu prinții Babilonului sunt rezultatul unei înțelegeri copilăroase a suferințelor prin care a trecut iubitul ei spre a-i câștiga mâna. El a văzut păcatul cu toate amăgirile lui. El a pornit la luptă cu taina nelegiurii, ca să se poată înțelege taina evlaviei. El s-a supus luptei cu eul pentru a dovedi că Lucifer nu trebuia să fie biruit atunci când s-a abandonat eului, și a devenit sclavul propriei lui voințe. Isus a venit nu ca să facă voia Lui, ci voia Tatălui care L-a trimis (Ioan 6,38). El așteaptă ca Mireasa să crească și să înceteze joaca cu cinstea care vine de la oameni, dar distruge credința. Mireasa Sa trebuie să fie femeia aceea "frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar teribilă ca niște oști sub steagurile lor" (Cântarea Cântărilor 6,10). Frumusețea ei finală nu este din cauză că și-a dezbrăcat hainele de adulteră și a încetat să păcătuiască, ci deoarece cunoaște și apreciază suferința pe care a îndurat-o iubitul ei ca să obțină biruința, și ea, ca o armată sub steaguri, a trecut prin aceeași suferință. A mers la cruce împreună cu El. Ea s-a maturizat în această luptă, iar sufletul ei dorește să fie alături de iubitul ei.

Ea va înțelege ce înseamnă să ai asigurarea Duhului, deoarece L-a primit pe Hristos prin credință, iar viața Lui a devenit viața ei. Unirea cu Mirele aduce mai mult decât iertare. Păcatul ei nu este doar îndepărtat, ci golul este umplut cu Duhul Sfânt. Aceasta înseamnă iluminare divină, omenescul unit cu divinul. Acum Mireasa este pregătită pentru nunta Mielului; ea s-a pregătit, I s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat, care este neprihănirea sfinților (Apocalips 19, 7.8).

Acest lucru înseamnă că rămășița va înțelege adevărul ca Adam înainte de cădere. Ei se vor desfăta în prezența lui Dumnezeu. Ei vor înțelege că istoria păcatului nu este decât rezultatul urii împotriva Lui. Suferința universului nu este decât roada acestei vrăjmășii. Din această cauză, lucrarea lui Hristos este de importanță vitală pentru biserica de astăzi, dar ea va deveni relevantă doar în raport cu înțelegerea pe care o are biserica despre "păcatul" ei inconștient.

Între timp, Isus așteaptă cu răbdare pe cei care pot vedea cum vede El și pot birui cum a biruit El. Ascunsă în ritualurile imature ale mântuirii, pe care le practicăm noi, se află cheia care deschide interiorul sufletului nostru, reprezentat de Sfânta Sfintelor. Isus lucrează, prin Spiritul Său, profund în depravarea subconștientă a sufletului nostru. Aici trebuie să aibă tronul lui Dumnezeu poziția finală de autoritate. Așa trebuie înțeleasă moștenirea neprețuită a sanctuarului pe care o posedă adventismul. Cele mai profunde încăperi ale minții trebuie deschise. Aici apare conflictul crucii. Aici trebuie Mireasa să se confrunte cu mândria și încropeala ei, hotărând dacă dorește să vină la nuntă.

Lucrarea începută în 1844, la sfârșitul celor 2300 de ani, este unică în univers și aduce pe Hristos într-o nouă legătură de unire cu biserica. Va fi o înțelegere reciprocă, înțelegere care va determina rămășița să intre cu El în Sfânta Sfintelor. Acolo are loc nunta. Acolo păcatul este șters. Acolo Hristos locuiește cu rămășița, asigurându-i că "adevăratul cort," locul locuinței Sale, este curățit. Biruința Sa asupra eului este o garanție că și El a fost ispitit în toate lucrurile ca frații Săi, căci orice păcat se naște din dragoste de sine. Intrând cu El în Sfânta Sfintelor, omenescul lor se unește prin credință cu divinitatea Sa, fiind astfel una cu El. Ei vor avea "credința lui Isus," care îi face pe muritori să nu mai păcătuiască. Atunci lucrarea de mijlocire va înceta, sanctuarul va fi curățit și refăcut la starea lui de la început, inima celor 144.000 va fi curățită. Păcatul nu se va mai ridica din nou. Această experiență este la dispoziția rămășiței, oricând este gata să accepte alifia cerească a Martorului Credincios. Iar când orbirea ei va fi vindecată și va putea "vedea," atunci va putea Mireasa să stea pe tron împreună cu El, așa cum a fost făgăduit, deoarece și Mireasa a biruit prin sângele Mielului.